

tampoch apunta sisquera son nom en sa erudita *Historia de la Escultura en España*; altre tant se compleix ab Passavant, lo director del Museu de Francfort, y ab son anotador y traductor Boutelon, en lo llibre *El arte cristiano en España*; també l'oblida l'distingit director del Museu Arqueològich establert en la capella de Santa Agueda d'aquesta ciutat en son voluminós *Diccionario bio-bibliográfico de Escritores y Artistas catalanes del siglo XIX*; tampoch n'heu esment l'entusiasta aplegador de datos biogràfichs dels escultors pintors y gravadors espanyols del present segle, en Ossorio y Bernard, al venir aquí per allà l'any 67 a recullir directament de boca dels nostres artistes aquelles notícies que de sa propia carrera poden donarli aquells datos deis que foren sos professor en l'escola o sos mestres en lo taller; per això es que l'Amadeu tampoch figura en la primera edició de la *Galeria de Artistas españoles del siglo XIX*, tenintse d'esperar que, corretgida y aumentada, en la segona ne parli poch y mal informat. Finalment, és tanta l'obscuritat que regna respecte la vida de nostre hèroe, que si 'l'retreu lo reputat crítich Sr. Miquel y Badia en la seva luxosa obra *El arte en España*, ho fa de passada y sens consignar cap dato precís.

Lo citat Ossorio 'ns diu de l'Amadeu senzillament que «brillejà a últims del segle passat y principis del actual. Entre les nombroses estatués de sants tallades en fusta o treballades en argila que va deixar en la vila d'Olot, hont visqué una llarga temporada, per haver fugit de Barcelona, d'hont era fill, a causa d'una gran peste que hi hagué, s'hi compta la de Sant Lluch, obra del 1781, que's venera en la parroquia d'aquella població. Aquesta obra 's distingeix tant por lo ben entesa que 's presenta en lo plegat del ropatge com per l'expressió del rostre; de manera que molt bé podria compararse ab les mellors escultures del Renaixement. Moltes altres foren les que va executar en la capital del principat, entre les quals hi ha la jacent de de Sant Francesch que existeix en l'iglesia de Santa Maria del Mar.»

Cert que la vida de nostre artista va transcorre desde l'última meitat de la passada centuria fins bastant entrada l'actual, però no ho és tant que fugís d'aquesta ciutat a causa d'una epidemia. No hi ha dupte que anà a parar a Olot, que bé pot esser considerada com una segona patria seva, ja que allí trobà tant bona acullida y un entusiasme tal per sos mèrits artístichs que encar persevere entre 'ls bons olotins l'estima de sos mèrits. Passà una llarga temporada en aquella vila, que és sens dupte la de Catalunya que ha manifestat més vocació artística; però no fou pels anys de 1781 en que va produir aquella